

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

מספיק עם הפיצה!

מאיר שלמה יוניק

שמישהו נכנס לביתה, היא הייתה ממוקדת בו לחלוטין. גם אם הטלפון היה מצלצל ברקע, היא הייתה מעניקה את מלוא תשומת הלב לאדם הניצב בפניה.

בהמשך, אחיי ואני היינו עוזרים בביתו של הרבי, וכן בבית גיסו, הרב שמריהו גוראריה. כתוצאה מכך, יצא לי לנהל שיחות רבות עם הרבנית, וכן לשוחח עמה ארוכות בטלפון. היא הייתה מתעניינת בשלום משפחתי, ומשוחחת על ענייני דיומא ועל המתרחש בארצות הברית, רוסיה או ישראל. אני זוכר שהודעתי לה כאשר הנשיא רייגן נורה; בשיחה אחרת היא הביעה דאגה מפני העלייה באנטישמיות.

היא הייתה בעלת ידע רחב וקראה הרבה מאוד, כך שהיא הייתה מעודכנת מאוד במתרחש בכל דבר. היא הייתה אישה חזקה ופקחית במיוחד, ועל כל שאלה שהיו שואלים אותה, תמיד הייתה לה תשובה. כשהיו משוחחים איתה היה צריך לשקול את המילים היטב, מאחר שהדברים היו עשויים להגיע לידיעת הרבי. אבל אני אהבתי לדבר, ולפעמים אולי הרשיתי לעצמי לדבר יותר ממה שצריך.

בצעירותי התקשיתי בלימודים. בסופו של דבר, החלטתי לעזוב את הישיבה והתחלתי לעבוד בעסק לצידו משרדי. בשלב מסוים כתבתי לרבי בנוגע לדאגות שונות שהטרידו אותי בנושא הפרנסה. היה זה בשנת תשמ"ו (1986), בסמיכות ליום כ"ג באלול - יום השנה לפטירת הרב ינובסקי, סב הרבי שעל שמו אני קרוי. לכן, בפתק "פדיון נפש" שהגשתי לרבי בצירוף דמי הפ"נ, כנהוג, ביקשתי להתברך בזכות סבו הצדיק - שאת שמו אני נושא.

עד אז הרבי מעולם לא שוחח ברבים על אודות סבו זה, אך באותה שבת, שבה חל יום השנה לפטירתו, הרבי הזכיר אותו בהתוועדות. "לכאורה, הרי זה ענין פרטי השייך אליי", אמר הרבי, והמשיך, "אף על פי כן, בכללות הענין יש לימוד והוראה בנוגע לימינו אלו". הרבי סיפר שסבו זכה להיות מה"יושבים" אצל אדמו"ר

מאיר שלמה ביום בואו בקשרי היידוכין.

אני קרוי על שם סבו של הרבי - אבי אמו, הרבנית חנה - הרב מאיר שלמה ינובסקי, רבה של העיר ניקולייב שבאוקראינה. אבי יצא מברית המועצות עם הרבנית חנה בשנת תש"ו (1946), וכתוצאה מכך נוצרה קרבה מיוחדת בינו ובין משפחת הרבי, והוא אף זכה לשמש את הרבי בקביעות.

מאחר שלרבנית חנה לא היו צאצאים הקרויים על שם אביה, כשנולדתי, ביקש אבי את רשותה לקרוא לי על שמו. הרבנית אמרה שתשאל על כך את בנה, הרבי, ולמחרת התקשרה אל אבי ומסרה את אישורו של הרבי. פגישתי הראשונה עם הרבנית חיה מושקא הייתה זמן מה אחרי בר המצווה שלי, בשנת תשל"ז (1977), כאשר הוריי לקחו את כל המשפחה לביקור. בתור ילדים קטנים, היינו כולנו לחוצים. השולחן היה ערוך עם כוסות זכוכית יפות, והרבנית הגישה לנו עוגת קצפת בציפוי שוקולד ושתייה. היא התעניינה מה כל אחד מאיתנו עושה או לומד בבית הספר, ונתנה לנו להרגיש מאוד בנוח. זה היה משהו שתמיד הרשים אותי אצל הרבנית: בכל פעם

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1700 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

מהר"ש, כפי שהיה נהוג בימים ההם, שהיו אברכים שנסעו לליובאוויטש לאחר חתונתם, ושהו שם תקופה ממושכת כדי לעסוק בלימוד התורה במשך כל היום.

"וכאמור", המשיך הרבי, "אין זה רק סיפור מהעבר. בימינו אלו יש צורך, לדאבוננו, לעורר אודות גודל ההכרח והחשיבות להקדיש את כל היום ללימוד התורה גם בנוגע לבחורים, שאין עליהם עול הפרנסה - אף על פי שזהו דבר הכי פשוט.

"ובכלל, יש צורך לעורר שבכל הקשור למצב הרוחני - אין לסמוך על עצמו, ועל אחת כמה וכמה שאין להתייעץ עם... היצר הרע, לשאול אצלו האם להמשיך ללמוד זמן נוסף, או שאפשר להפסיק בלימוד וללכת לפיצרייה..."

ידעתי שמילותיו של הרבי מכוונות אליי. כמה פעמים במהלך שיחותיי עם הרבנית, אמרתי שאני מתכוונן לצאת לפיצרייה כדי לקנות משהו לאכול. כפי הנראה, היא הזכירה את הדברים בפני הרבי, והוא ניצל את ההזדמנות בהתוועדות הזו כדי להוכיח אותי מתוך אהבה.

בשנה שלאחר מכן באתי בקשרי שידוכין, והרבנית הזמינה אותי להיכנס לביקור ערב אחד עם כלתי המיועדת. חשתי חוסר נוחות מסוימת מאחר שידעתי שבשעות הללו עלול הרבי להגיע הביתה. לכן מיהרתי להגיע, והשתדלתי שיהיה זה ביקור קצר. הזכרתי זאת לרבנית, והתוודיתי בפניה שזירזתי את כלתי כל כך עד שמרוב חיפזון היא שכחה לענוד את תכשיטיה. "ובכן, היא בעצמה אבן חן!", העירה הרבנית.

כאשר אבי הודיע לרבי על המועד שנקבע למסיבת קישורי התנאים - ה"ווארט" - העיר הרבי, "בוודאי יחזור החתן מאמר חסידות", כמקובל בחב"ד לחזור מאמר חסידות באירועים אלה. אולם, מאחר שבאותו שלב כבר לא הייתי תלמיד ישיבה, סברתי שהדבר לא חל לגביי. הרבי הבהיר שהוא בהחלט לא סבור כך.

בפעם הבאה ששוחחתי עם הרבנית בטלפון, העליתי את הנושא. "אני עסוק עם העבודה וההכנות לחתונה", התלוננתי. "אבל הרבי הטיל עליי משימה נוספת. מתי אספיק לעשות את הכול?"

היא עודדה אותי, ואמרה לי שבכוחי לעשות זאת, ואכן לבסוף הצלחתי, וחזרתי בעל פה מאמר ב"ווארט". ביום ראשון שלאחר מכן נכנסו הוריי ליחידות עם הרבי והוא שאל איך היה. כאשר שמע שאמנם חזרתי מאמר שלם בעל פה, הוא בירך שתהיה זו "התחלה טובה".

היה ברור עד כמה חשוב לרבי שיחזרו מאמר במסיבות מעין אלו, לא משנה מי אתה, והאם אתה בחור ישיבה או לא. אבל הרבי אמר שזו רק התחלה; משמעות הדבר שיש בי את היכולת ליותר מכך. חשתי מחויב לשנן עוד מאמרים, ובסופו של דבר חזרתי מאמר חסידות בכל אחד מימי שבע הברכות.

לא פעם עודד אותי הרבי לקבוע עתים ללימוד תורה ותמיד התמקד בהימנעות מבזבזו הזמן. הוא הכיר את חולשותיי וכן את הנקודות הטעונות שיפור, ועם המאמר - הוא נתן לי את הכוח להצליח.

בלילה שלפני החתונה, המתנתי סמוך למשרדו של הרב גרונר. כאשר הרבי יצא מחדרו ללכת לביתו, הוא עצר כדי לאחל לי "מזל טוב". אמרתי לרבי שבהמשך הערב אני יוצא עם משפחתי למונטריאול, שם עתידה להיערך החתונה. הרבי בירך אותנו בנסיעה טובה, ופנה לרדת במדרגות ולצאת מהדלת המובילה אל המכונית שהמתינה לו בחניה, כאשר המזכיר הרב גרונר בעקבותיו. לפתע, תוך כדי הליכה, עצר הרבי ופנה לאחור.

"מאיר שלמה! מאיר שלמה!" קרא לי הרב גרונר. ירדתי במדרגות בריצה, ונעצרתי במדרגה האחרונה שם עמד מולי הרבי כשחיוך רחב על פניו. "מן הסתם אתה יודע", אמר כשהוא מצביע לעברי, "שאתה קרוי על שם סבי".

מאיר שלמה יוניק מתגורר בשכונת קראון הייטס שבברוקלין, שם הוא עובד כיועץ לילדים בעלי צרכים מיוחדים. הוא רואיין בחודש כסלו תשס"ח (2007) ובחודש תמוז תשפ"א (2021).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויובד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תש"ה (1945) — חודשים ספורים לאחר כניעת גרמניה הנאצית לכוחות הברית, שולח הרבי מכתב לרבה הראשי של אנגליה, הרב ד"ר יוסף הרץ, בצירוף מסר מיוחד ששלח אדמו"ר הריי"צ לקראת ראש השנה לחיילי צבא ארצות הברית המוצבים באירופה. "בשים לב לתועלת המרובה מקריאת המסר גם ליהודים שבצבא האנגלי, ובייחוד לאלה הנמצאים במדינות הכבושות תחת ידי החיל האנגלי, כדי שיתעוררו להשתדל בעזרה רוחנית לאחינו בני ישראל המתגוללים שם, מצאנו לנכון לשלוח לכבוד תורתו מספר מסוים של עותקים מהמסר הזה, כדי שיוכל, באם ימצא לנכון, להפיצם על ידי אוויר בין החיילים הנ"ל".¹ כ"ד באלול

< תשפ"א (1981) — הרבי פתח את ההתוועדות לרגל יום הולדתו של אדמו"ר הצמח צדק, השלישי בשושלת אדמו"רי חב"ד, באמירת מאמר חסידות, בניגוד להרגלו לפתוח בקבלת פנים לאורחים הרבים שהגיעו לעשות את חודש החגים בחצרו. בהמשך הסביר שנהג כך לכבודם של האורחים, שהרי מקובל להגיש לאורחים כיבוד, והכיבוד הטוב ביותר עבור אורחים מסוג זה הוא אמירת מאמר חסידות.² כ"ט באלול

1 אגרות קודש ב, עמ' נח
2 שיחות קודש ד, עמ' 752